

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 344/2023
23.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славка Којић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3240/21 од 08.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3240/21 од 08.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3240/21 од 08.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3240/21 од 08.04.2022. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду, П1 2335/16 од 11.10.2018. године, исправљена решењем истог суда П1 2335/16 од 18.07.2019. године којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у виду изгубљених зарада за период од 21.10.2013. године до 15.12.2016. године за законском затезном каматом од 30.11.2013. године до 30.04.2018. године исплати укупан износ од 3.620.670,58 динара, односно појединачно опредељене месечне износе ближе одређене у ставу првом изреке првостепене пресуде, законску затезну камату на главни дуг у износу од 2.667.447,05 динара од 01.05.2018. године до исплате, као и да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање по стопама важећим на дан уплате на утврђене износе зарада надлежном РФ ПИО, Филијала Косовска Митровица, допринос за здравствено осигурање надлежном РФ за здравствено осигурање, Филијала Косовска Митровица и допринос за обавезно осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијала Косовска Митровица, као и да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 154.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за исплату накнаде штете у виду изгубљених зарада за период од 21.10.2013. године до 15.12.2016. године, у чињенично-правној ситуацији да је тужиоцу решењем тужене од 22.12.2008. године одређено мировање радног односа због постављања за начелника косовско-митровачког управног округа са седиштем у Косовској Митровици, да је тужилац 31.10.2013. године поднео захтев за враћање на рад и да је враћен на посао тек 15.12.2016. године, на основу чега је закључено да је тужена поступила супротно члану 79. став 2. Закона о раду, јер тужиоца није у року од 15 дана вратила на рад, иако су били испуњени сви законом прописани услови за то, због чега постоји њена одговорност за накнаду штете, па је одлучено са позивом на члан 154. Закона о облигационим односима. Институт изузетне дозвољености ревизије резервисан је за питања из домена примене материјалног права. Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова у примени материјалног права, те да је побијаном пресудом другостепени суд одлучио одговарајућом применом материјалног права према утврђеном чињеничном стању, које се у поступку по ревизији не може оспоравати, то у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев у овој врсти спорова односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 17.10.2016. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 3.620.670,58 динара.

Имајући у виду да се у овој правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме вредност побијаног дела предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је неопходан за вођење парничног поступка, то је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, о чему је одлучено у ставу трећем изреке, у складу са чланом 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић